

מי (קריות) 20711-08-25 - אסתר ייטח נ' משטרת ישראל

בית משפט השלום בקריות

מ"י 20711-08-25 משטרת ישראל - תחנת זבולון נ' יטח

תיק חיצוני: 359330/2025

לפני כבוד השופט יובל וסרקרוג

המבקשת
נגד
אסתר ייטח

המשיבה
משטרת ישראל

החלטה

המבקשת עותרת לחייב את המשיבה בפיצויים מכוח סעיף 38 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים"), זאת לאחר שלטענתה לא הייתה כל עילה לעצור אותה ובהעדר חשד סביר.

תמצית העובדות הדרושות לעניין.

1. בתאריך 08.08.25 ברח עצור בשם נהוראי יטח, בנה של המבקשת ממעצר, זאת לאחר שנחקר ונעצר בתחנת המשטרה בחשד למעורבות בדקירתו של אחר.
2. באותו יום נגבתה עדות ראשונה מהמבקשת שמסרה, כי לבנה אין מכשיר טלפון נייד (ש' 18 - 21) כי אינה יודעת היכן הוא נמצא, ושם היא הייתה יודעת היכן הוא נמצא, היא הייתה מביאה אותו לתחנת המשטרה. עוד ציינה כי אינה יודעת מי הם חבריו.
3. למחרת ביום 09.08.25 הגיעו שוטרים פעם נוספת לדירה, שאלו את המבקשת היכן נמצא בנה, זו השיבה שאין לה מושג והיא התבקשה להתלוות אל השוטרים בזמן ביצוע הסריקה בבית וכן התבקשה שלא לעשות שיחות טלפון בזמן שהשוטרים במקום. חרף זאת התקשרה המבקשת לאדם אחר (ר' מזכר בילוש מיום 10.08.25).
4. באותו יום (09.08.25) בשעה 23:40 ובאותו מעמד, נעצרה המבקשת בחשד לכך שסייעה לבנה לברוח מתחנת משטרה שם נעצר, ובחשד לשיבוש מהלכי משפט.

5. ביום 10.08.25 נחקרה המבקשת (בסמוך לשעה 02:26) בחשד לביצוע עבירות של חשד לסיוע בבריחה ממשמורת חוקית ובשיבוש מהלכי חקירה, וחזרה וטענה כי לבנה אין טלפון נייד (ש' 4 - 5) וכי היא עצמה הלכה לחפש אותו אך אינה יודעת היכן הוא נמצא וכי אם הייתה יודעת הייתה מביאה אותו בעצמה לתחנת משטרה.
6. ביום 10.08.25 הובאה המבקשת לבית משפט בעקבות בקשה של המשטרה להאריך את מעצרה ב-7 ימים. בפתח הדין, ביקש נציג המבקשת להורות על שחרורה של המבקשת למעצר בית בן 7 ימים, מעבר לתקופה שבסמכות קצין משטרה.
7. המבקשת התנגדה לשחרורה בתנאים מגבילים בשל הטענה, כי לא התקיים חשד סביר וכי נעצרה לטענתה רק בשל היותה אמו של הקטין שנמצא בבריחה.
8. בהחלטתי מיום 10.08.25 הוריתי על שחרורה של החשודה ללא תנאים מגבילים, לאחר שקבעתי, כי באותה נקודת זמן לא נמצא חשד סביר לביצוע העבירות המיוחסות.
9. ביום 11.09.25 הוגשה הבקשה הנוכחית לפסיקת פיצויים. המשיבה התנגדה וביקשה לדחות את הבקשה על הסף זאת מאחר שבאותו מועד טרם התקבלה החלטה בנוגע לתיק החקירה שהתנהל עדיין נגד המבקשת (ר' תגובת המשיבה מיום 16.09.25).
10. ביום 18.9.2025 קיימתי דיון בבקשה ובסיומו הסכימו הצדדים להשהות את מתן ההחלטה בבקשה בכחודשיים ימים עד אשר תתגבש החלטה בעניינה.
11. לאחר מכן ובהעדר הודעת עדכון, קבעתי דיון ליום 11.01.26 אז הוגש תיק החקירה לעיוני ונמסר כי הוחלט שלא להגיש כתב אישום נגד המבקשת וכי תיק החקירה נגדה נסגר ביום 04.01.26. בהודעת עדכון שהוגשה ביום 19.01.26 הבהירה המשיבה, כי העילה לסגירת תיק החקירה נגד המבקשת הינה "**הנסיבות אינן מתאימות לחקירה / העמדה לדין**".
12. לשם השלמת התמונה יצוין כי ביום 11.08.25 נעצר הקטין, בנה של המבקשת ולאחר מכן הוגש נגדו כתב אישום בת"פ 48725-08-25 בגין עבירה של בריחה ממעצר.

טענות הצדדים בתמצית

13. המבקשת טוענת כי לא הייתה כל עילה לעצור אותה ללא כל חשד סביר, כפי שגם עולה מהחלטתי מיום 10.08.25, שם הוריתי לשחרר את המבקשת ללא תנאים מגבילים. עוד הוסיפה וציינה כי גם מאז שנעצרה, לא בוצעו שום פעולות חקירה שיכולות היו לבסס את החשד הסביר.

עוד טענה, כי הפגיעה במבקשת ובילדיה הייתה לא מידתית, בשעה שהמבקשת נעצרה בשעות הלילה המאוחרות סביב 23:40 הגם שהיא מגדלת לבד את ילדיה הקטינים.

14. לטענת המשיבה, כאשר הגיעו שוטרים לדירת המבקשת פעם נוספת למחרת ביום 09.08.25 ובזמן הסריקות בבית ערכה המבקשת שיחת טלפון לאדם אחר שזהותו אינה ידועה למבקשת, זאת למרות שהתבקשה מראש שלא לעשות שימוש בטלפון הנייד בזמן החיפוש בבית.

דיון והכרעה

מסגרת נורמטיבית

14. סעיף (38א) לחוק המעצרים מסדיר את זכותו של חשוד לפיצוי בשל מעצר שלא היה לו יסוד, וזו לשון הסעיף:

"נעצר אדם ושחרר בלא שהוגש נגדו כתב אישום, ומצא בית המשפט שלא היה יסוד למעצר, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי האדם, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לו פיצוי על מעצרו והוצאות הגנתו בסכום שיקבע בית המשפט".

15. הסעיף קובע, כי אדם שנעצר ושחרר בלא כתב אישום, בית המשפט רשאי לפסוק לו פיצוי באחד משני מקרים: הראשון, "לא היה יסוד למעצר"; והשני קיומן של "נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי".

16. כב' השופטת ת' לוי יטח, ניתחה בהרחבה את השיקולים הדרושים לעניין במסגרת מ"י (חי') 15.32679-07-16 **גל ליסקר נ' משטרת מרחב חוף / מטה מרחב חוף חיפה**, (ניתן ביום 12.9.16, פורסם בנבו) (להלן: "**ליסקר**").

"קיומו של יסוד למעצר הינו המבחן אובייקטיבי במסגרתו על בית המשפט להעריך את שיקול דעתו של הגורם שביצע את המעצר, בהתחשב בנסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה ובמידע שעמד בפניו באותה עת. יודגש כי יש לבחון את החומר שעמד בפני הגורמים המוסמכים בנקודת הזמן הספציפית, להבדיל מהחומר שעמד לנגד בית המשפט אשר החליט להורות על שחרורו ודחה את הבקשה להארכת המעצר" (ר' שם, פסקה 14; וכן ר' ההפניה שם ל - ע"פ (חי') 38219-07-15 מדינת ישראל נ' עאדל חג'אזי, (ניתן ביום 19.11.15, פורסם בנבו) (להלן: "חג'אזי").

עוד נקבע בפרשת ליסקר כי:

"הרף הנבחן של ה"חשד הסביר" ו"עילת המעצר" הינו בהתאם לאמור בסעיפים 23 ו- 13 לחוק המעצרים.

יש להיזהר כמובן מפני "חוכמה שבדיעבד" ויש לבחון את היסוד למעצר על בסיס הנתונים שהיו כאמור בפני הקצין הממונה שאחראי על המעצר, גם אם מאוחר יותר חלק מהראיות הופרכו".

חוסר הסבירות שבפעולת הקצין הממונה או מי שעצר את החשוד צריך להיות משמעותי על מנת שלא להרתיע את המשיבה לבצע את עבודת החקירה, שכן אחרת בכל מקרה בו ישוחרר חשוד ממעצר, הוא יעתור לקבלת פיצוי" (שם, בפיסקה 15).

בעניין זה ר' גם פסק הדין של בית המשפט המחוזי בירושלים בעפ"ג (י-ם) 62630-07-25 **אברהם וורטאו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) שעמד על הדימיון שבין הוראות סעיף 38 לחוק המעצרים לסעיף 80(א) לחוק העונשין.

וכן החלטת בית המשפט השלום בירושלים במ"י (י-ם) 70872-01-18 **אשרף חמד נ' מדינת ישראל** (להלן: "**פרשת אשרף**") שם נפסק, כי בשונה מהדרישה הראייתית הבלבדית שבסעיף 80 לחוק העונשין, מגלים בתוכו הביטוי "יסוד למעצר" גם את קיומה של עילת מעצר (ר' מי (ב"ש) 12543-01-15 **מחמוד אבו סעלוק נ' משטרת ישראל תחנת דימונה**, (ניתן ביום 6.12.15, פורסם בנבו)).

מכאן שהסעד לפיצויים יקום בהתקיים אחד התנאים: הראשון - שלא היה חשד סביר לעבירה, השני - שלא הייתה עילת מעצר, וברי כי הזכות לפיצוי לא תקום ביחס לכל מי שנעצר ושוחרר, זאת גם כדי למנוע הרתעת המשיבה לבצע את החקירה כנדרש.

בנוסף כאמור מוסמך בית משפט לפסוק פיצוי בנסיבות אחרות המצדיקות פיצוי.

מן הכלל אל הפרט.

17. כפי שנקבע בפסיקה שהובאה לעיל, כאשר בית המשפט בוחן בקשה לפסיקת פיצויים לפי סעיף 38 עליו לבחון את החומר שעמד בפני הגורמים המוסמכים בנקודת הזמן הספציפית שהוחלט על מעצרה, להבדיל מהחומר שעמד לנגד בית המשפט אשר החליט להורות על שחרור המבקשת ודחה את הבקשה להארכת המעצר.

18. בהחלטתי מיום 10.08.25 במסגרת הבקשה להארכת מעצרה של המבקשת, הוריתי על שחרורה של החשודה ללא תנאים מגבילים:

"..לאחר שעיינתי בחומר החקירה ושמעתי את טענות הצדדים, לא שוכנעתי כי קיים חשד סביר שהחשודה עברה את העבירות המיוחסות לה בבקשה למעצר. לא הוצגו תוצרי פלט שיחות וגם חיפוש שנערך בבית לא מלמד על סיוע של האם לבנה, בנוסף עיינתי גם בחקירתה של החשודה וזו מסרה שהיא עצמה חיפשה אחר בנה ולא יודעת היכן

הוא נמצא.

כמו כן, לחשודה שני ילדים קטינים נוספים שהיא מטפלת בהם לבדה, כחד הורית.

המבקשת לא הצביעה על ראיות שמלמדות על חשד סביר לסיוע לבן, למעט עצם היותה אימו של החשוד המרכזי ולא שוכנעתי שדי בכך בשלב זה.

ככל שיתבסס חשד סביר, המבקשת תהא רשאית לחזור ולהגיש בקשה לעצור את החשודה.

לאור כל האמור, אני מורה על שחרור החשודה".

19. אלא שגם במועד בו הוחלט על מעצרה של המבקשת, החשד הסביר היה נמוך מאוד באופן שלא הצדיק את מעצרה, ודאי שלא את הארכה מעצרה, כאשר המבקשת עצמה הייתה מוכנה להסתפק בשחרור של המבקשת למעצר בית (בדיון להארכת מעצר). עצם העובדה כי המבקשת ערכה שיחת טלפון למרות שהשוטר הורה לה מראש שלא לשוחח עם אף אחד במהלך החיפוש, לא היה בה די כדי להצדיק את מעצרה, בהעדר אינדיקציות לכך שאותה שיחה נגעה לשיבוש החקירה או לסיוע בבריחה.

20. יתר על כן, גם לאחר ששוחררה המבקשת, היא לא זומנה פעם נוספת לחקירה, לא בוצעו פעולות חקירה ממשיות כדי לבסס את החשד/ות נגדה, ורמת החשדות נותרה בעינה.

21. בתגובת המשיבה שהוגשה לתיק ביום 16.09.25 גם טענה המשיבה, כי שוטרים שהגיעו לדירת המבקשת ביום 09.08.25 הבחינו באדם שמסתובב ליד הבית ומדבר בטלפון עם רמקול פתוח ואז שמעו את האדם שמדבר מהקו השני אומר, מי השוטר ששם תגידו לו שהוא לא יראה את "דמבו" (לטענת המשיבה כינוי של החשוד נהוראי). אבהיר כבר כעת, עניין זה לא תועד בדוחות הפעולה שהוגשו לעיוני בתיק החקירה הנוגע לבקשה הנוכחית, וגם לא במסגרת הדיון להארכת מעצרה של החשודה ולא ברור מתי מזכר זה נערך. בכל מקרה המשיבה לא הצביעה על אינדיקציות לפיהן ניתן לקשור את המבקשת לאותה שיחה.

22. בדיון שהתקיים במעמד הצדדים ביום 18.09.25 חזר וציין נציג המשיבה כי:

"ביום המעצר המבקשת בקשה ליצור קשר עם פלוני, ביצעה שיחת טלפון, ניתן לומר שהטלפון ממנו השתמשה איננו של המבקשת אלא של הקטין, זאת אינדיקציה שעמדה בפני הקצין שהחליט על מעצרה דאז. זה אינדיקציה שהיתה באופן ראשוני, היום בדיעבד אני יודע לומר שהמבקשת התקשרה מהמכשיר של בנה לאדם אחר שאנחנו לא יודעים את זהותו, ולכן עצם השימוש שלה במכשיר הנייד של הקטין היא גם זו שהובילה את החוקרים לביתה. וזאת הסיבה שהתבקשה הארכת מעצר".

אלא שכאמור מידע זה על השימוש של המבקשת במכשיר הנייד של בנה, התקבל בדיעבד לאחר שהמבקשת נעצרה ושוחררה ולא הצדיקה לשיטת המשיבה את המשך חקירתה של המבקשת.

23. לא זו אף זו, בחקירת המבקשת מיום 10.08.25, שלאחריה הובאה המבקשת להארכת מעצר, כלל לא נשאלה המבקשת למי התקשרה במהלך הסריקות שנערכו בביתה וכן לא נשאלה לגבי האדם שהסתובב ליד ביתה ושוחח בטלפון עם רמקול פתוח.

24. **עילת מעצר** - לא זו אף זו, אפילו הייתי מניח לטובת המשיבה קיומו של חשד סביר מינימאלי הדרוש להארכת מעצר ראשונה, המשיבה לא הצביעה על עילת מעצר, או כי לא ניתן היה להסתפק באותה נקודת זמן בתנאים מגבילים שבסמכותו של קצין משטרה (ר' סעיף 42 לחוק המעצרים) לרבות תנאים מגבילים שבהסכמת החשוד שלא נטען ולא הוכח, כי המבקשת התנגדה לתנאים אלה וללא צורך במעצרה של המבקשת. בבחינתה של עילת המעצר יש גם לקחת בחשבון את טיב העבירות שיוחסו למבקשת באותה נקודת זמן, ובנסיבת המקרה, כאשר לא היה חשד לכך שברירתו של בנה של המבקשת נעשתה בתכנון מראש או בשיתוף המבקשת, כאשר עיקר החשד התמקד בשיבוש החקירה ומשלא מסרה פרטים מלאים על מקומות אופציונליים בהם נהג לשהות. העדר שיתוף פעולה מלא מצד המבקשת לא יכול היה להצדיק את מעצרה.

שיעור הפיצוי

25. סעיף 8(א) תקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), תשמ"ב-1982, קובע כי:

"(א) סכום הפיצוי המרבי בעד יום מעצר או מאסר הוא החלק ה-25 של השכר החדשי הממוצע במשק ביום מתן החלטת בית המשפט לענין הפיצוי, כפי שקבע שר העבודה והרווחה בהודעה לפי סעיף 198א לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], תשכ"ח-1968.

(ב) סכום הפיצוי המרבי בעד חלקי יום מעצר או מאסר יחושב כחלק היחסי של הפיצוי המגיע לפי תקנת משנה (א)."

26. בפרשת **אשרף** פסק בית המשפט השלום בירושלים כי:

"מבחינת היקף הפיצוי שניתן לפסוק במסגרת בקשה לפי סעיף 38 כבר נקבע כי לאור מגמת פסיקת הפיצויים במסגרת הליכים פליליים ומהותה למצות את הליך פסיקת הפיצויים במסגרת הפלילית, על מנת לחסוך התדייניות נוספות במישור האזרחי, יש להכיל את אותו הרציונל גם ביחס לפסיקת פיצויים על פי סעיף 38(א) לחוק המעצרים. בעניין זה נקבע כי כל מקרה יבחן לפי נסיבותיו וכי המסלול הפלילי אינו חוסם את הדרך בפני הגשת תביעה אזרחית, ואולם, השאיפה צריכה להיות למיצוי ההליך במסגרת אחת. לפיכך, נפסק כי במסגרת פסיקת פיצויים לפי סעיף 38(א) לחוק המעצרים ניתן לפסוק פיצויים

הן בהתאם לאמור בתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), תשמ"ב-1982 והן בגין עילות נוספות כגון פגיעה בשם הטוב, עוגמת נפש וכיו"ב (לעניין זה החלטת כב' השופט ירון גת במי (ת"א) 53905-06-15 דניס סולוביוב נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 4.1.16, פורסם בנבו) (להלן: "סולוביוב"), עמ' 5-6; כן ר' ההפניה שם לפרשת חג'אזי הנ"ל).

התוצאה

27. במכלול השיקולים שפורטו לעיל, לרבות חקירתה והודעתה של המבקשת במשטרה, התקופה שבה שהתה במעצר (פחות מ-24 שעות) ומנגד השעה שבה נעצרה (בסמוך לשעה 23:40) ונסיבותיה האישיות, אני מקבל את הבקשה ופוסק למבקשת פיצוי בגין מעצרה בסך של 1,000 ₪.

הפיצוי ישולם למבקשת בתוך 30 ימים מהיום, אחרת ישא הפרשי ריבית שיקלית כחוק.

בענייננו, המבקשת הייתה מיוצגת על ידי הסניגוריה הציבורי ולכן אין לפסוק לזכותה פיצויים בגין הוצאות הגנתה.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, א' שבט תשפ"ו, 19 ינואר 2026, בהעדר הצדדים.